

ESBO TRUMPALAIKĖ RINKIMŲ ČEČĖNIJOJE STEBĖJIMO MISIJA

DAINIUS ŽALIMAS

Pastaraisiais metais rinkimų ir referendumų stebėjimas tapo vienu iš svarbiausių Europos Saugumo ir Bendradarbiavimo Organizacijos (ESBO) uždavinių skatinant demokratizacijos procesus ir pagarbą visuotinai pripažintoms žmogaus teisėms Europos posttotalitarinėse valstybėse.

Valstybių-ESBO narių įsipareigojimai šioje srityje bendrai fiksuoti 1990 m. ESBK Žmogiškojo matmens Kopenhagos pasitarimo dokumento 6, 7, 8 punktuose. Dokumente išreikštas įsitikinimas, kad „tautos valia, reiškiamą laisvai ir sąžiningai vykstant periodiniams ir teisingiems rinkimams, yra kiekvienos vyriausybės ir jos teisėtumo pagrindas“. Nustatyti ir rinkimų teisėtumo kriterijai: (1) visuotinė, lygi rinkimų teisė; (2) slaptas balsavimas; (3) teisingumo principas — užtikrinamas informacijos teikimas apie visus rinkimuose dalyvaujančius kandidatus ir jų programas, tačiau taip pat garantuojamos ir skirtingos sąlygos įvairiems rinkimų proceso dalyviams; (4) rinkimai turi būti laisvi — rinkėjai turi galimybę pasirinkti be prievartos iš šalies, taip pat rinkimų proceso daly-

Dainius Žalimas — Vilniaus universiteto Tarptautinių santykių ir politikos mokslų instituto dėstytojas, 1997 sausio 25–28 d. ESBO rinkimų Čečėnijoje stebėjimo misijos dalyvis.

© Dainius Žalimas, 1997

Apžvalga įteikta redakcijai 1997 m. balandžio 30 d.

viai gali laisvai reikšti savo poziciją rinkimų proceso metu; (5) viešumo principas — rinkimų rezultatų nustatymas turi būti viešas, galimas stebėti ir patikrinti; (6) atsakomybės principas — laimėjusieji rinkimus laisvai pradeda vykdyti savo pareigas ir pripažįsta savo atsakomybę rinkėjams.

Kopenhagos dokumente taip pat fiksuojamas valstybių-ESBO dalyvių įsitikinimas, kad „ir užsienio, ir vietos stebėtojų dalyvavimas gali padidinti rinkimų proceso autoritetą valstybėms, kuriose vyksta rinkimai“. Todėl jos paragintos kvieisti stebėtojus ir į nacionalinius, ir į žemesnio lygio rinkimus. Vienintelė sąlyga, keliama stebėtojams, — jie neturi kištis į rinkimų procesą.

Pagal 1990 m. ESBO naujosios Europos Paryžiaus chartiją Varšuvoje įkurtas naujas Konferencijos struktūros padalinys — Laisvų rinkimų biuras, kuris skirtas prisidėti prie kontaktų palaikymo ir informacijos mainų apie rinkimus valstybėse-dalyvėse. Vėliau šis Biuras pervadintas į ESBO Demokratinį institucijų ir žmogaus teisių biurą, tačiau jo įgaliojimai skatinti Kopenhagos dokumento 6, 7, 8 punktų įgyvendinimą išliko.

Viena iš biuro veiklos sričių — rinkimų valstybėse-ESBO dalyvėse stebėjimo misijų organizavimas. 1994 m. gruodį Budapešte vykusiame ESBO viršūnių susitikime Demokratinį institucijų ir žmogaus teisių biuro mandatas buvo labiau detalizuotas. Dabar jame akcentuojama ilgalaikių rinkimų stebėjimo misijų reikšmė.

Taigi skiriamos dvi rinkimų stebėjimo misijų rūšys. Pirmoji — trumpalaikė rinkimų stebėjimo misija. Ji apsiriboja daugiausia rinkimų stebėjimu balsavimo dieną. Antroji — ilgalaikė rinkimų stebėjimo misija, kuri stebi jau visą rinkimų procesą nuo rinkėjų registracijos ir kandidatų kėlimo iki balsavimo rezultatų nustatymo, jų paskelbimo bei kol išrinktas kandidatas pradeda vykdyti savo pareigas. Ilgalaikę misiją sudaro trys stadijos: priešrinkiminė stadija, rinkimų diena ir porinkiminė stadija.

ESBO Demokratinį institucijų ir žmogaus teisių biuras, organizuodamas rinkimų stebėjimo misijas, kelia ir sąlygas, būtinas efektyviam rinkimų stebėjimui. Kviečiančioji misiją vyriausybė turi garantuoti, kad stebėtojai galės laisvai naudotis savo teisėmis: jie nebus diskriminuojami, nebus trukdoma gauti akreditaciją, susitikti su partijų atstovais ir atsitiktiniais žmonėmis, gauti informaciją iš rinkimus vykdančių institucijų, gauti leidimą rinkimų metu laisvai važinėti po šalį, laisvai lankyti

balsavimo vietas ir balsų skaičiavimo centrus, viešai reikšti savo nuomonę. Biurui turi būti garantuojama galimybė pačiam įvertinti, koks stebėtojų skaičius reikalingas, taip pat užtikrinama stebėtojų nepriklausomybė ir kviečiančiosios valstybės vyriausybės, ir nuo rinkimų administracijos.

Rinkimų stebėjimo misijos veiklai vadovauja jos koordinatorius. Prieš prasidedant misijai, jis atvyksta į rinkimų vietą, užmezga kontaktus su rinkimų institucijomis ir rinkimų proceso dalyviais, ištiria misijai sudarytas sąlygas, konsultuojasi su ESBO valstybių diplomatinėmis atstovybėmis ir ESBO misijos nariais. Koordinatorių parenka ir kontroliuoja Demokratinė institucijų ir žmogaus teisių biuro Rinkimų skyrius.

Rinkimų stebėjimo komisijos dalyviai turi laikytis Elgesio kodekso nustatytų taisyklių: (1) turėti pažymėjimą, išduotą vyriausybės ar rinkimų komisijos, ir pateikti jį visiems suinteresuotiems pareigūnams pareikalavus; (2) nereikšti savo išankstinės nuomonės dėl rinkimų proceso dalyvių ar kitų iškylančių klausimų; (3) nesinešioti su savim rinkimuose dalyvaujančių partijų ar kandidatų simbolikos; (4) vykdydamas savo pareigas, nesikišti į rinkimų procesą ir nepiršti savo nuomonės; (5) stebėtojas gali atkreipti vietos valdžios dėmesį į rinkimų pažeidimus, tačiau negali duoti nurodymų, prieštaraujančių rinkimų institucijų sprendimams; (6) savo išvadas grįsti dokumentuose fiksuotais ir galimais patikrinti faktais; pildyti statistines stebėjimo formas; (7) vengti išankstinių stebėjimo ir asmeninių komentarų spaudos atstovams ar kitiems suinteresuotiems asmenims; (8) prirėkęs keistis nuomonėmis po rinkimų; (9) laikytis vietos įstatymų ir taisyklių.

ESBO rinkimų Čečenijoje stebėjimo misija buvo labai specifiška, lyginant su misijomis kitose valstybėse. Tai sąlygojo sudėtinga politinė situacija, susiklosčiusi Čečenijoje.

Pirmieji laisvi ir demokratiški prezidento ir parlamento rinkimai Čečenijoje įvyko 1991 m. spalio 27 d. Tada išrinktų prezidento ir parlamento kadencija buvo prezidento įsaku pratęsta, kadangi dėl 1994 m. pabaigoje Rusijos pradėtų ir iki 1996 m. rugpjūčio pradžios besitęsusių karo veiksmų rinkimai buvo neįmanomi. Tiesa, Rusija, okupavusi didesnę Čečenijos dalį, vykstant karo veiksams, organizavo Čečenijos Respublikos vadovo bei parlamento rinkimus, taip pat Rusijos prezidento ir Valstybės Dūmos deputatų rinkimus. Tuo norėta parodyti, kad Čečenija laikoma Rusijos dalimi, ir neutralizuoti teisėtai išrinktus Čečenijos prezidentą

bei parlamentą. Tačiau nekyla abejonų, kad tokie rinkimai buvo neteisėti ir fiktyvūs. Juose dalyvavo ir rinkimų komisijas sudarė daugiausia Rusijos kariuomenės atstovai, dauguma rinkimų apylinkių egzistavo tik popieriuje. Čėčėnijos Respublikos vadovo instituciją įsteigė ir jo rinkimus paskelbė Rusijos administracijos atkurtas Čėčėnijos Aukščiausios Tarybos Prezidiumas, neegzistavęs nuo 1991 m. rugsėjo 6 d. Patys rinkimų rezultatai liudija jų fiktyvumą — neva rinkimuose dalyvavo 87,6% rinkėjų, iš kurių apie 90% balsavo už Doku Zavgajevą. Tai akivaizdžiai nerealu, nes rinkimų dienomis suintensyvėjo karo veiksmai. Nepaisant to, Rusijos Centrinė rinkimų komisija rinkimų rezultatus pripažino. Nėra abejonų, kad tokiu būdu sudarytos valdžios institucijos tebuvo Rusijos marionetinės struktūros.

Realiai šiose rinkimuose dalyvavo tik apie 1,5% rinkėjų, ESBO Pagalbos Čėčėnijoje grupė atsisakė stebėti tokius rinkimus, kadangi jų procesas nebuvo normalus.

1996 m. rugpjūčio mėnesį čėčėnams susigražinus Grozną, neliko ir Rusijos marionetinių struktūrų. Rusijos Federacijai vėl teko derėtis su teisėta 1991 m. išrinkta Čėčėnijos valdžia. Karo veiksmų pabaiga ir Rusijos kariuomenės išvedimas leido surengti normalius Čėčėnijos prezidento ir parlamento rinkimus.

Čia pažymėtinas nemažas ESBO Pagalbos grupės Čėčėnijoje darbas. Kadangi tarptautinė bendrija vis dar laiko Čėčėniją Rusijos Federacijos dalimi, ESBO Pagalbos grupei įkurti ir veikti reikėjo Rusijos sutikimo. Jį gavusi, ESBO Nuolatinė Taryba 1995 m. balandžio 11 d. nusprendė įsteigti šią grupę. Grupės mandatas buvo apibrėžtas taip: (1) skatinti pagarbą žmogaus teisėms, demokratinių institutų ir procesų vystymą, įskaitant vietos valdžios institucijų atkūrimą; (2) skatinti humanitarinės pagalbos tiekimą; (3) padėti užtikrinant kuo greitesnį pabėgėlių ir perkeltųjų asmenų grįžimą; (4) padėti taikiai spręsti krizę ir stabilizuoti padėtį Čėčėnijoje, atsižvelgiant į Rusijos Federacijos teritorinio vientisumo principą, ESBO principus, ir užtikrinti dialogą bei derybas siekiant nutraukti ugnį ir pašalinti įtampos šaltinius; (5) palaikyti teisėtumo, visuomenės saugumo ir teisėtvarkos mechanizmų kūrimą.

ESBO Pagalbos grupė ne vieną kartą tarpininkavo Rusijos ir Čėčėnijos deryboms dėl ugnies nutraukimo. Jai tarpininkaujant, buvo pasiektas 1996 m. gegužės 27 d. susitarimas, kad „būtina surengti laisvus demokratinius rinkimus į visų lygių Čėčėnijos Respublikos valdžios ins-

titucijas, kuriose dalyvautų visos realios politinės jėgos ir būtų visuomeninė ir politinė kontrolė“. Rinkimai pagal susitarimą turėjo būti rengiami po Rusijos kariuomenės įvedimo ir Čečėnijos demilitarizacijos.

Rinkimus paskelbė Čečėnijos Respublikos Ičkerija parlamentas, kuris 1996 m. lapkričio 11 d. priėmė parlamento ir prezidento rinkimų įstatymus. Realiai tai buvo nepriklausomos valstybės rinkimų įstatymai, kadangi jie nenumatė jokios Čečėnijos Centrinės rinkimų komisijos subordinacijos Rusijos rinkimų institucijoms. Rusijos Centrinė rinkimų komisija neturėjo jokios įtakos Čečėnijos rinkimų procesui.

Didelę finansinę pagalbą (apie 670 tūkst. JAV dolerių) rinkimams Čečėnijoje surengti ir stebėti suteikė ESBO. Šios lėšos buvo panaudotos pirmiausia balsavimo biuletenių, balsadėžių gamybai, rinkiminių patalpų įrengimui, techninėms priemonėms komisijų normaliam darbui užtikrinti ir transportui rinkėjams (ypač pabėgėliams) atvežti. ESBO ne kartą buvo kritikuota Rusijos Valstybės Dūmoje, kadangi šią pagalbą Čečėnijai teikė tiesiogiai, o ne per Maskvą. Tačiau tai leido daryti ESBO Pagalbos grupės mandatas, igalines skatinti demokratinių institutų vystymą ir vietos valdžios institucijų atkūrimą.

ESBO Pagalbos grupė, remdamasi savo mandatu, vykdė ir ilgalaikę rinkimų stebėjimo misiją, stebėjo kandidatų ir rinkėjų registraciją, rinkimų kampaniją. Tačiau grupės personalo negalėjo užtekti balsavimui stebėti. Todėl, Rusijai ir Čečėnijai sutinkant, organizuota speciali trumpalaikė rinkimų stebėjimo misija. Ją sudarė 72 stebėtojai iš 17 Europos valstybių. Viena gausiausių buvo Lietuvos 6 asmenų delegacija.

Beveik iki pat misijos pradžios buvo neaišku, ar ji tikrai įvyks. Aktualiausias iškilęs ESBO klausimas buvo misijos saugumas, ypač paaštrėjęs po šešių Raudonojo Kryžiaus darbuotojų nužudymo. Rinkimų išvakarėse buvo pagrobti keli Rusijos žurnalistai. Šios provokacijos, aišku, buvo naudingos jėgoms, nepatenkintoms įvykių raida ir suinteresuotoms destabilizuoti padėtį. Rusijos Federacija taip pat pareiškė, kad negarantuos stebėtojų saugumo. Tiesą pasakius, to ji ir negalėjo padaryti, kadangi nekontroliuoja situacijos Čečėnijoje.

Stebėtojų misijos saugumą pagal susitarimą su ESBO Pagalbos grupe ėmėsi užtikrinti Čečėnijos Respublikos Ičkerija Vidaus reikalų ministerija. Patys čečėnai buvo suinteresuoti tarptautinių stebėtojų buvimu, kadangi demokratiniai rinkimai stiprina jų pozicijas derybose su Rusija. Kita vertus, tuo norėta išsklaidyti abejones dėl Čečėnijos sugė-

bėjimo tvarkytis nepriklausomai. Iš tikrųjų, stebėtojų saugumas buvo garantuotas puikiai: 2 stebėtojų komandą lydėdavo apie 6–7 ginkluoti čečėnų policijos sargybiniai. ESBO Pagalbos grupė taip pat ėmėsi saugumo priemonių: paruošė transporto priemones ir specialų saugumo dalinį galimai evakuacijai.

Stebėjimo tikslais visa Čečėnijos teritorija buvo padalyta į 5 regionus, kurių centrai buvo Grozne, Gudermese, Šalyje, Ačchoj-Martane ir Znamenskoje. Misija buvo paskirstyta po šiuos centrus. Ten stebėtojai dirbo pasiskirstę į komandas po du. Viso buvo 63 rinkimų apygardos, kuriose rinkta po vieną parlamento deputatą. Apygardose buvo po 6–9 rinkimų apylinkes, iš viso — 437 apylinkės. Nors po kartą stebėtojai apsilankė kiekvienoje apylinkėje, todėl jų padarytos išvados turėjo realų pagrindą. Džochargaloje (taip prezidentui Džocharui Dudajevui atminti rinkimų išvakarėse buvo pavadintas Groznas) stebėtojai aplankė rinkimų apylinkes ir po 2–3 kartus, kadangi jas skyrė palyginti nedideli atstumai.

Balsavimo išvakarėse ESBO stebėtojai apžiūrėjo, kaip rinkimų apylinkės paruoštos rinkimams. Neįtikėtina, tačiau siaubingai karo nunio kotoje šalyje jiems pasiruošta stebėtinai puikiai. Pasitaikę nesklaidumai buvo sąlygoti pokario sunkumų, tačiau esminės reikšmės neturėjo. Smulkių pažeidimų pobūdis labai priminė Lietuvoje vykstančius rinkimus. Pavyzdžiui, ne visose apylinkėse buvo laiku nukabinti agitaciniai plakatai.

Ne visada žemesnės rinkimų komisijos laiku gaudavo aukštesniųjų nurodymus, kadangi įprasto telefoninio ryšio nebuvo, televizijos transliacijos ne visur būdavo matomos, todėl tekdavo naudotis autotransportu. Štai dalis rinkimų komisijų nežinojo, kad likus kelioms dienoms iki rinkimų atsisakė kandidatuoti į prezidento postą du kandidatai, todėl iš balsavimo biuletenių neišbraukė jų pavardžių. Tačiau tai neturėjo esminės reikšmės rinkimų rezultatams, kadangi atsisakiusieji kandidatai nebuvo įtakingi politikai.

Apskritai rinkimų komisijos nuveikė neįtikėtinai didelį darbą. Sunkiausia buvo sudaryti rinkėjų sąrašus, kadangi daugelis jų buvo žuvę kare ar pakeitę gyvenamąją vietą. Labai sudėtinga buvo sutikrinti rinkėjų sąrašus Džochargaloje, kur dauguma namų buvo visiškai sugriauta. Dar viena aktuali problema Čečėnijos sostinėje buvo tinkamų balsavimui patalpų suradimas. Galbūt kai kur jos buvo ir per mažos, tačiau rasti

tinkamas patalpas mieste, kuriame beveik nėra nuo karo nenukentėjusių pastatų, ypač sudėtinga. Dažniausiai rinkimų apylinkės būdavo įrengiamos apgriautose mokyklose, kurių nors dalis jau buvo spėta suremontuoti.

Tik centrinė rinkimų komisija turėjo vieną kompiuterį. Kitos rinkimų komisijos visą kanceliarinį darbą, skaičiavimus bei rinkėjų registraciją atliko praktiškai rankomis.

Balsavimo dieną ESBO stebėtojai turėjo dalyvauti atidarant vieną iš stebimo rajono balsavimo apylinkių, vėliau — lankyti visas stebimas apylinkes ir stebėjimo rezultatus fiksuoti statistinėse formose, pildomose kiekvieno apsilankymo metu. Taip ir buvo kaupiami pradiniai duomenys, iš kurių vėliau ESBO Pagalbos grupė darė apibendrintas išvadas.

Pildant formas, stebėtojams iš esmės reikėjo atsakyti į klausimą, ar balsavimas atitinka ESBO nustatytus standartus, minėtus anksčiau (t.y. ar laisvas, slaptas ir t.t.), taip pat ar laikomasi kitų įstatymų nustatytų procedūrų. Stebėtojai galėjo teikti ir savo pastabas bei pasiūlymus. Rinkimų komisijų nariai suteikdavo visą reikiamą informaciją ir atsižvelgdavo į daromas pastabas.

Apskritai balsavimas vyko be esminių pažeidimų. Smulkesni pažeidimai labai priminė 1996-ųjų Seimo rinkimus, pirmiausiai didžiausiomis eilėmis prie balsavimo kabinų. Rinkėjų entuziazmas tikrai buvo didžiulis, nes eilėje kartais reikėdavo praleisti ir daugiau kaip valandą. Balsavimo kabinų nebuvo pakankamai, dažnai rinkėjai pildė biuletenius atvirai, nelaukdami savo eilės. Viena iš didelių eilių priežasčių — reikėjo ne pažymėti vieną kandidatą, o išbraukti tuos, prieš kuriuos balsuojama. Kita priežastis — atvykusių pabėgėlių ir kitų į sąrašus neįtrauktų asmenų balsavimas. Kartais apylinkėse tokių asmenų skaičius viršijo sąrašuose registruotų rinkėjų skaičių. Kiekvienas pilietis galėjo balsuoti prezidento rinkimuose bet kurioje rinkimų apylinkėje, o parlamento rinkimuose — tik tos apygardos teritorijoje, kurioje jis yra užregistruotas pagal pasą. Kad rinkėjas nebalsuotų du kartus, jo ranką pažymėdavo specialiu nematomu skysčiu, kurio per dvi paras neįmanoma nuplauti. Savo ruožtu kiekvieno ateinančio balsuoti rankos buvo tikrinamos liuminiscencinėmis lempomis.

Rusijai itin svarbus buvo pabėgėlių balsavimas. Norėta Rusijoje esantiems pabėgėliams atidaryti balsavimo apylinkes, kurios būtų kontroliuojamos Rusijos rinkimų institucijos. Be abejo, Čečenija negalėjo su

tuo sutikti, kadangi laiko save nepriklausoma valstybe: Rusijoje siūlyta atidaryti balsavimo apylinkes nebent tuomet, jei joje būtų įsteigtos Čečėnijos konsulinės įstaigos. Vis dėlto pabėgėliai galėjo laisvai atvykti į Čečėnijos pasienį ir ten balsuoti. Įvyko vienas didesnis incidentas, kai Dagestane Rusijos šarvuotis sukėlė autobuso su pabėgėliais avariją.

Specifiška buvo tai, kad prezidento rinkimuose galėjo dalyvauti ne tik nuolatiniai Respublikos gyventojai, bet ir visi čečėnų tautybės asmenys, nepaisant gyvenamosios vietos. Aktyvioji rinkimų teisė buvo suteikta nuo 17 metų. Kadangi čečėnai labai gerbia savo karius, įstatymas suteikė teisę kelti kandidatus ir kandidatuoti karinių dalinių atstovams. Šiaip valdžia buvo nusiteikusi geranoriškai visų kandidatų ir rinkėjų atžvilgiu. Pavyzdžiui, panaikintas amžiaus apribojimas kandidatams į prezidentus, kuris būtų sutrukdęs balotiruotis Šamiliui Basajevui. Pastebėjus, kad dėl didžiulių eilių ne visi gali spėti balsuoti, balsavimo laikas pratęstas viena valanda.

Jokių trukdymų laisvai balsuoti nebuvo pastebėta. Balsavimo patalpoje su ginklais paprastai buvo tik ją saugoję policininkai, kurie nesiėmė į patį balsavimo procesą. Balsavimo procesą akylai sekė daugybės kandidatų stebėtojai, kurių dažnai buvo daugiau kaip 10 vienoje apylinkėje.

Po balsavimo pabaigos ESBO ir kiti stebėtojai turėjo galimybę stebėti balsų skaičiavimą. Parlamento ir prezidento rinkimų balsavimo biuleteniai buvo metami į skirtingas balsadėžes, kad būtų galima atskirai skaičiuoti rezultatus. Parlamento rinkimų rezultatai skaičiuoti apylinkėse. Tuo tarpu prezidento rinkimų balsadėžės, lydint stebėtojams, buvo vežamos į apygardų būstines, ten atidarytos, ir balsai skaičiuoti ten, kad galėtų stebėti ESBO ir kiti tarptautiniai stebėtojai.

Apskritai prezidento rinkimams buvo skirtas didesnis dėmesys. Juose įregistruota 13 kandidatų. Rinkimus laimėjo Aslanas Maschadovas, surinkęs apie 60% balsų. Antras buvo Š. Basajevas (24%), trečias — tuo metu prezidentavęs Zelimchanas Jandarbijevas (10%). Buvo ir tokių kandidatų, kurie nesurinko ir tūkstančio balsų, todėl kartais kildavo klausimas, kaip jie sugebėjo surinkti 10000 rinkėjų parašų, būtinų balotiravimuisi. Tuo tarpu pirmajame parlamento rinkimų ture išrinkti tik 4 deputatai, kadangi čia dažnai taip pat į vieną vietą pretendavo daugiau kaip 10 kandidatų.

Kitą dieną po rinkimų (1997 m. sausio 28 d.) ESBO stebėtojų misija

vėl susirinko kartu, kad padarytų savo išvadas dėl rinkimų. Misija taip pat susitiko su vietos ir nepriklausomais užsienio stebėtojais iš Rusijos, Gruzijos, Ukrainos, Lenkijos ir kt. Šių stebėtojų nuomonės iš esmės nesiskyrė.

Apibendrinusi informaciją, ESBO rinkimų stebėjimo misija padarė išvadą, kad rinkimai atspindi laisvą rinkėjų valią ir sudaro teisinį pagrindą naujoms valdžios institucijoms veikti. Tokia išvada buvo ypač svarbi, kadangi patvirtino Čečėnijos valdžios institucijų igaliojimus tautos vardu derėtis su Rusija dėl dvišalių santykių perspektyvų. Iš esmės rinkimai patvirtino ir tai, kad čečėnų tauta neatsisakė nepriklausomybės. Visi juose dalyvavę kandidatai pasisakė už valstybės nepriklausomybę, balsavo apie 90% rinkėjų. Misijos dalyviai galėjo įsitikinti, kad promaskvietiškos jėgos neturi atsparos Čečėnijoje.

Misija buvo naudinga ir pačiai ESBO: sukaupia nemaža patirties, kurią galima bus panaudoti stebint rinkimus kituose regionuose. Taip pat įsitikinta, kad ir karo nuniokotoje šalyje galima puikiai organizuoti rinkimus ir jų stebėjimą.